

1. Wiem, że chcecie dla mnie jak najlepiej i potraficie dla mnie wiele zrobić! Zapamiętajcie, że najważniejsza dla mnie jest Wasza miłość i akceptacja oraz wiara w moje możliwości. Powtarzajcie mi często, jak dobrze sobie radzę i co już potrafię.

Kochani rodzice!
Jak możecie mi pomóc?
To proste;

2. Nawet jeśli zasmuca Was moje uporczywe milczenie, nie omawiajcie tego w mojej obecności.

3. Jesteście dla mnie wzorem do naśladowania – jesteście najważniejsi! Bądźcie dla mnie idealnym modelem.

4. Koniecznie zapamiętajcie, że powinniście zwolnić nieco tempo mowy, mówiąc do mnie. Wówczas będzie mi łatwiej Was zrozumieć, a w przyszłości naśladować. Posługujcie się znanymi mi słownictwem, a nowe słowa wprowadzajcie do mojego słownika powoli, wielokrotnie je powtarzając. Budujcie raczej niezbyt długie zdania. Bardzo mi pomożecie, gdy moje nieporadne wypowiedzi będziecie powtarzać po mnie poprawnie i wolno, tak jakbyście się upewniali, czy dobrze mnie zrozumieście.

5.

Starajcie się patrzeć na mnie podczas mówienia. Będę bacznie obserwował/obserwowała ruchy Waszych warg, to pomoże mi w przyszłym mówieniu.

6. Pomożecie mi Waszą żywą mimiką i modulacją głosu. To wszystko sprawi, że mówienie będzie dla mnie atrakcyjniejsze.

7. Warto, byście moje prośby powiesili sobie na lodówce, by o nich zawsze pamiętać.

8.

Jeśli to, co zrobiliście do tej pory nie pomaga koniecznie zaprowadźcie mnie do logopedy, niosącego pomoc małym dzieciom, które zaczynają mówić później niż ich rówieśnicy. Dzięki specjalście szybciej nauczę się mówić, a i Wam będzie łatwiej. Będziecie wiedzieli, co jeszcze możecie zrobić, by mi pomóc.

POLSKIE TOWARZYSTWO
LOGOPEDYCZNE
ODDZIAŁ ŚLĄSKI

Opracowanie:
Iwona Michalak-Widera,
Katarzyna Węsierska

Literatura

1. Cieszyńska J., Korendo M., 2007, Wczesna interwencja terapeutyczna. Stymulacja rozwoju dziecka od noworodka do 6. roku życia, Wydawnictwo Edukacyjne, Kraków.
2. Datkun-Czerniak K., 2004, Logopedia. Jak usprawnić mowę dziecka, MAC Edukacja S.A., Kielce.
3. Emiluta-Roza D., 2003, Wspomaganie rozwoju mowy dziecka w wieku przedszkolnym, Wydawnictwo Centrum Metodycznego Pomocy Psychologiczno-Pedagogicznej, Warszawa.
4. Gruszczyk-Kolczyńska E., Zielińska E., 2000, Wspomaganie rozwoju umysłowego trzylatków i dzieci starszych wolniej rozwijających się, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa.
5. Kozłowska K., 2004, Logopeda bliżej dziecka, Wydawnictwo Uczelniane Wszechnicy Świętokrzyskiej, Kielce.
6. Łazewska H., Mikitiuk B., Moritz B., 2002, Co zrobić, aby ułatwić dziecku naukę czytania i pisania, Oficyna Wydawnicza Impuls, Kraków.
7. Nowak J., 1995, Ćwiczenia usprawniające mowę w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym, Wydawnictwo Tanan, Bydgoszcz.
8. Sachajka E., 1992, Uczymy poprawnej wymowy, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa.
9. Słodownik-Rycaj E., 2000, O mowie dziecka, jak zapobiegać powstawaniu nieprawidłowości w jej rozwoju, Wydawnictwo Akademickie Żak, Warszawa.
10. Zaleski T., 2002, Opóźnienia w rozwoju mowy, Państwowy Zakład Wydawnictw Lekarskich, Warszawa.

Zdjęcia: Piotr Skiba
Opracowanie graficzne plakatu: www.jarekTelenga.pl

Mamo! Tato!

Wiem, że niepokoi Was, że ciągle nie potrafię tego, co moi rówieśnicy – nadal nic nie mówię.

Proszę uwierzcie mi – mówićbym/mówiłabym, gdybym tylko wiedział/wiedziała, jak to zrobić!
Bardzo chciałbym/chciałabym mówić tak, jak inne dzieci w moim wieku – uwierzcie mi! To, że jeszcze tego nie potrafię to nie mój kaprys. Pomożcie mi! Proszę! Nie mówicie do mnie: powiedz, powtórz. Nie powtarzam po Was, bo po prostu jeszcze tego nie potrafię! Zamiast mówić przy różnych okazjach: powiedz, powtórz, traktujcie mnie tak, jakbym mówił/mówiła. Najczęściej będziecie musieli prowadzić rozmowę za siebie i za mnie. To bardzo ważne, bo gdy do mnie mówicie, to ja słucham i uczę się. Proszę nie skarżcie się innym dorosłym, że jestem leniuszkiem, że nie chce mi się mówić i że wszystko pokazuję na migi. Gdybym był/była leniuszkiem, to czy pracowałabym tak ciężko moje rączki? A to, że jestem mądrym małym człowiekiem pozwala zamienić słowa w odpowiednie gesty, które Wy rozumiecie. Gdybym potrafił/potrafiła mówić, nigdy nie uciekałabym/uciekałabym się do takich sztuczek.
Wcale nie jest wygodnie z nich korzystać, jak na razie to jedyny sposób na porozumienie się z Wami.
Nie kaciecie mi popisywać się mówieniem przed innymi osobami. To dla mnie duży stres, bo nie potrafię jeszcze zbyt wiele powiedzieć – czasami po prostu się wstydzę. Proszę, nie porównujcie mnie też do innych dzieci. Uwierzcie mi chciałbym/chciałabym mówić tak, jak one! Zamiast tego chwalcie mnie, to pomoże mi uwierzyć, że potrafię tak zrobić, że będę mówić jak Wy.

Mamo, tato – to warto przeczytać!